

Rollhäfte tre

HÅKAN EKBERG, 22

POL.MAG.-STUDERANDE PÅ LINKÖPINGS UNIVERSITET

Rollhäfte tre

HÅKAN EKBERG, 22

POL.MAG.-STUDERANDE PÅ LINKÖPINGS UNIVERSITET

Om ditt rollhäfte

Ditt rollhäfte består av din basroll och en massa scenspecifik information. Denna scenvisa information finns i regel på en sida i ditt häfte, men kan komma att spänna över fler än en. Informationen riktar sig i regel till Håkan, men inte nödvändigtvis – det kan också vara en helt ny roll eller annan information som riktar sig till dig som spelare. Du märker när du läser. Viktigast är dock att notera att det längst ned på varje uppslag finns ett villkor och en pil. När villkoret framför pilen är uppfyllt är det dags att vända blad och gå till nästa scen. Villkor kan vara av typen **NÄR BILEN HAR STANNAT** eller **NÄR TORSTEN SLUTLIGEN SOMNAR**. Villkoren kan verka kryptiska och konstiga till en början, men skall förhoppningsvis bli allt klarare ju längre scenen lider. Förstår du inte vilken bil man talar om i **NÄR BILEN HAR STANNAT** är det bara att vänta tills den gör entré. Det är därför viktigt att du memorerar ditt villkor så att du minns det när det uppfylls. Villkoren kan även vara individuella, vilket innebär att bara du vänder blad vid en viss tidpunkt. Man kan alltså tala om individuella scenövergångar. Förhoppningsvis kommer du inte att sitta stilla i din stol när du spelar **Salaligan** utan röra på dig och vara din roll mer än bara i talet. Det är jobbigt att släpa med sig rollhäftet hela tiden, så återigen: memorera ditt villkor så att du minns det när det uppfylls. Det är inte spelledarens uppgift att knacka dig på axeln och påminna dig.

Det är heller inte meningen att villkoren skall avverkas så fort som möjligt. Står det **NÄR BILEN HAR STANNAT** är det inte meningen att bilen omedelbart skall stannas så att blad kan vändas. Villkoren kommer att *uppfylla sig själva* om ni bara spelar era kort rätt. Försöker ni att avverka rollhäftet kommer scenariot förmodligen inte att bli speciellt underhållande eller speciellt långt. Villkoren är där som ett stöd, inte som något annat.

NÄR DU LÄST OVANSTÅENDE ➡

Om ditt rollhäfte

Ditt rollhäfte består av din basroll och en massa scenspecifik information. Denna scenvisa information finns i regel på en sida i ditt häfte, men kan komma att spänna över fler än en. Informationen riktar sig i regel till Håkan, men inte nödvändigtvis – det kan också vara en helt ny roll eller annan information som riktar sig till dig som spelare. Du märker när du läser. Viktigast är dock att notera att det längst ned på varje uppslag finns ett villkor och en pil. När villkoret framför pilen är uppfyllt är det dags att vända blad och gå till nästa scen. Villkor kan vara av typen **NÄR BILEN HAR STANNAT** eller **NÄR TORSTEN SLUTLIGEN SOMNAR**. Villkoren kan verka kryptiska och konstiga till en början, men skall förhoppningsvis bli allt klarare ju längre scenen lider. Förstår du inte vilken bil man talar om i **NÄR BILEN HAR STANNAT** är det bara att vänta tills den gör entré. Det är därför viktigt att du memorerar ditt villkor så att du minns det när det uppfylls. Villkoren kan även vara individuella, vilket innebär att bara du vänder blad vid en viss tidpunkt. Man kan alltså tala om individuella scenövergångar. Förhoppningsvis kommer du inte att sitta stilla i din stol när du spelar **Salaligan** utan röra på dig och vara din roll mer än bara i talet. Det är jobbigt att släpa med sig rollhäftet hela tiden, så återigen: memorera ditt villkor så att du minns det när det uppfylls. Det är inte spelledarens uppgift att knacka dig på axeln och påminna dig.

Det är heller inte meningen att villkoren skall avverkas så fort som möjligt. Står det **NÄR BILEN HAR STANNAT** är det inte meningen att bilen omedelbart skall stannas så att blad kan vändas. Villkoren kommer att *uppfylla sig själva* om ni bara spelar era kort rätt. Försöker ni att avverka rollhäftet kommer scenariot förmodligen inte att bli speciellt underhållande eller speciellt långt. Villkoren är där som ett stöd, inte som något annat.

NÄR DU LÄST OVANSTÅENDE ➡

Håkan Ekberg

Hemligt förälskad i Lena

Atletiskt byggd och spänniga rörelser

Om Håkan

Jag läser litet strökurser på universitetet. Jag försöker plocka ihop till en slags examen. Exakt vad vet jag faktiskt inte riktigt. Jag skall villigt erkänna att jag är litet rädd för den dagen, när jag har min examen och »måste ge mig ut i verkligheten». Då försvinner allt – pang bom. Hela livet hittills har varit konstruerat så: först några år i en skola, sedan byte till en annan och sedan till en annan. Några år på varje plats bara innan all trygghet raderas och det blir dags att försöka plocka ihop bitarna och skapa något nytt någon annanstans. Ibland med samma människor, ibland med helt andra. Jag kan faktiskt inte förstå varför det är så. Jag önskar att det inte vore så.

Dock har det funnits en trygghet i det otrygga – att nästa plats man kommer till än ännu en skola i raden, ytterligare en »lekplats» där man tillåts göra fel, komma för sent och på något sätt får ha sin egen uppfattning. Snart är det alltså slut med det. Efter universitetet väntar verkligheten och alla skyddsnät försvinner. Då börjar en kamp för att överleva. Inte för att det precis är någon brist på jobb eller pengar, men ändå. Känslan av att allt vad man gör kan få ödesdigra konsekvenser kommer att bli jobbig att ta hand om. Men det är trots allt ett eller två år kvar till min examen.

Jag tror att Sigge tyckte likadant som jag. Vi har inte pratat om det, men jag har fått den känslan. Sigge är en lärare på universitetet, en av de bästa. Han är rätt så ung, bara 26 eller så, och ruskigt smart. Jag har en känsla av att anledningen till att han valde att doktorera var för att han var rädd för verkligheten, för att mattan skulle ryckas undan för honom. Det var därför han valde att fortsätta som lärare, vara kvar vid universitetet trots att han hoppade av sina fors-

Håkan Ekberg

Hemligt förälskad i Lena

Atletiskt byggd och spänniga rörelser

Om Håkan

Jag läser litet strökurser på universitetet. Jag försöker plocka ihop till en slags examen. Exakt vad vet jag faktiskt inte riktigt. Jag skall villigt erkänna att jag är litet rädd för den dagen, när jag har min examen och »måste ge mig ut i verkligheten». Då försvinner allt – pang bom. Hela livet hittills har varit konstruerat så: först några år i en skola, sedan byte till en annan och sedan till en annan. Några år på varje plats bara innan all trygghet raderas och det blir dags att försöka plocka ihop bitarna och skapa något nytt någon annanstans. Ibland med samma människor, ibland med helt andra. Jag kan faktiskt inte förstå varför det är så. Jag önskar att det inte vore så.

Dock har det funnits en trygghet i det otrygga – att nästa plats man kommer till än ännu en skola i raden, ytterligare en »lekplats» där man tillåts göra fel, komma för sent och på något sätt får ha sin egen uppfattning. Snart är det alltså slut med det. Efter universitetet väntar verkligheten och alla skyddsnät försvinner. Då börjar en kamp för att överleva. Inte för att det precis är någon brist på jobb eller pengar, men ändå. Känslan av att allt vad man gör kan få ödesdigra konsekvenser kommer att bli jobbig att ta hand om. Men det är trots allt ett eller två år kvar till min examen.

Jag tror att Sigge tyckte likadant som jag. Vi har inte pratat om det, men jag har fått den känslan. Sigge är en lärare på universitetet, en av de bästa. Han är rätt så ung, bara 26 eller så, och ruskigt smart. Jag har en känsla av att anledningen till att han valde att doktorera var för att han var rädd för verkligheten, för att mattan skulle ryckas undan för honom. Det var därför han valde att fortsätta som lärare, vara kvar vid universitetet trots att han hoppade av sina fors-

karstudier. För att han kände till universitetet och var tryggare där, trots att de inte ville ge honom en examen (det sägs att det var så det gick till i alla fall). Någon gång får jag kanske chansen att fråga honom, men det får vi se. Det är ju en ganska finkänslig sak, och man vill väl inte rota i det som inte angår en. Jag växte upp på en liten villagata strax söder om stan. Vi var ett kompisgäng där, men speciellt tre av oss var riktigt nära varandra. Jag, Lena och Torsten. Det är intressant att vi umgås så mycket idag; det var trots allt femton år sedan det begav sig. Det är kanske därför jag är rädd för förändringar. Så måste det nästan vara! Jag menar: jag har samma kamrater nu som för femton år sedan, åtta av mina skolår har jag haft antingen Torsten eller Lena med mig. Tacka fan för att jag är inskränkt. Mamma har alltid sagt att jag skulle skaffa litet nya kamrater. Sanningen att säga är jag inte så intresserad av kamrater. Torsten och Lena är mer som syskon för mig. Jag trivs rätt bra ensam. Det är inte så att jag gillar att dra mig tillbaka med böcker och läsa i min ensamhet, nej. Jag går gärna på puben på universitetet, dansar eller delar en röka med någon främling på en offentlig toalett. Jag träffar gärna folk – jag älskar att träffa folk. Det är bara det att folk så snabbt blir tråkiga och ointressanta. Folket i studentkorridoren till exempel: där bor sju killar och fem tjejer. Alla killarna springer ideligen efter de fem tjejerna och tre kvällar i veckan ordnas någon slags fest eller vilt sjöslag för att de skall ha någon ursäkt att dricka sig fulla och våga sig på varandra. De tio första gångerna var det rätt okej, jag hade ingenting emot att dricka mig redlös och att vakna med Annika på måndag, Ulrika på onsdag och Nina på fredag, men efter ett tag blir det ganska tråkigt. Jag älskar sex, men det känns som om det borde praktiseras litet mer sällan och under litet mer ordnade former. Vad är det för vits med att vara så berusad att man inte har någon aning om hur man skall vända på damen för att komma till och ändå vakna på morgonen och inte vara på det klara med om det var något att minnas eller inte. Det kändes rätt huvudlöst och när jag dessutom drog på mig »något obehagligt i de nedre regionerna» som kuratorn sade var det definitivt dags att lägga av. Dessutom

karstudier. För att han kände till universitetet och var tryggare där, trots att de inte ville ge honom en examen (det sägs att det var så det gick till i alla fall). Någon gång får jag kanske chansen att fråga honom, men det får vi se. Det är ju en ganska finkänslig sak, och man vill väl inte rota i det som inte angår en. Jag växte upp på en liten villagata strax söder om stan. Vi var ett kompisgäng där, men speciellt tre av oss var riktigt nära varandra. Jag, Lena och Torsten. Det är intressant att vi umgås så mycket idag; det var trots allt femton år sedan det begav sig. Det är kanske därför jag är rädd för förändringar. Så måste det nästan vara! Jag menar: jag har samma kamrater nu som för femton år sedan, åtta av mina skolår har jag haft antingen Torsten eller Lena med mig. Tacka fan för att jag är inskränkt. Mamma har alltid sagt att jag skulle skaffa litet nya kamrater. Sanningen att säga är jag inte så intresserad av kamrater. Torsten och Lena är mer som syskon för mig. Jag trivs rätt bra ensam. Det är inte så att jag gillar att dra mig tillbaka med böcker och läsa i min ensamhet, nej. Jag går gärna på puben på universitetet, dansar eller delar en röka med någon främling på en offentlig toalett. Jag träffar gärna folk – jag älskar att träffa folk. Det är bara det att folk så snabbt blir tråkiga och ointressanta. Folket i studentkorridoren till exempel: där bor sju killar och fem tjejer. Alla killarna springer ideligen efter de fem tjejerna och tre kvällar i veckan ordnas någon slags fest eller vilt sjöslag för att de skall ha någon ursäkt att dricka sig fulla och våga sig på varandra. De tio första gångerna var det rätt okej, jag hade ingenting emot att dricka mig redlös och att vakna med Annika på måndag, Ulrika på onsdag och Nina på fredag, men efter ett tag blir det ganska tråkigt. Jag älskar sex, men det känns som om det borde praktiseras litet mer sällan och under litet mer ordnade former. Vad är det för vits med att vara så berusad att man inte har någon aning om hur man skall vända på damen för att komma till och ändå vakna på morgonen och inte vara på det klara med om det var något att minnas eller inte. Det kändes rätt huvudlöst och när jag dessutom drog på mig »något obehagligt i de nedre regionerna» som kuratorn sade var det definitivt dags att lägga av. Dessutom

vaknade jag varje gång med dåligt samvete. Jag tycks inte kunna glömma Lena. Hon var den absolut första, vad det nu har med saken att göra. Hur som helst kan jag inte glömma henne, men samtidigt som jag tillbringar flera timmar om dagen i hennes närhet eller sällskap kan jag inte för mitt liv utläsa vad hon tycker om mig. Vi växte upp på samma gata, Lena och Torsten och jag. Torsten och jag bråkade om henne hela tiden – vi slogs och försökte bräcka varandra i alla möjliga situationer. Allt för att vinna Lenas gunst. Slutligen var det också jag som tog hem spelet. Det var en klassfest, en av de första med insmugglad sprit, och på något sätt lyckades jag finta bort Torsten och få Lena med mig till en liten park där i närheten. Herregud, det låter som om jag talar om en fotbolls-match! Det var perfekt. Det var stjärnklart, det var varmt i luften och torrt i gräset. Det var tyst på gatorna och i parken och där, i ett buskage, älskade vi. Det sägs att debuten alltid skall vara så misslyckad och dålig, men detta var allt annat – det var i det närmaste magiskt. Jag minns det tydligt trots att det var nästan åtta år sedan.

Jag gick en kurs i psykologi som jag önskar att jag aldrig hade tagit. Hela tiden kändes det som om det var mig de dissekerade när de talade om vad som finns inuti skallen på folk. Kanske gjorde det så för alla, men jag kände mig i alla fall exponerad. Skulle jag ställa min egen diagnos skulle jag säga att den stora anledningen till att jag inte kan glömma Lena, att jag fortfarande är så förälskad i henne, beror på att hon inte bara var min första, utan också på att jag vann henne över Torsten, min ständige rival då, och att vår natt enda tillsammans var perfekt.

Jag vill inte att det skall vara så. Jag vill att kärleken skall finnas, att det är allt annat än kött och instinkt och överlevnad. Jag vill vara mer än bara fysik. Jag vill ha en själ.

Nog om det nu, jag antar att din bild av mig blir ganska märklig annars. Du har nog bara fångat mig på en dålig dag. Det är då allt kommer upp till ytan.

vaknade jag varje gång med dåligt samvete. Jag tycks inte kunna glömma Lena. Hon var den absolut första, vad det nu har med saken att göra. Hur som helst kan jag inte glömma henne, men samtidigt som jag tillbringar flera timmar om dagen i hennes närhet eller sällskap kan jag inte för mitt liv utläsa vad hon tycker om mig. Vi växte upp på samma gata, Lena och Torsten och jag. Torsten och jag bråkade om henne hela tiden – vi slogs och försökte bräcka varandra i alla möjliga situationer. Allt för att vinna Lenas gunst. Slutligen var det också jag som tog hem spelet. Det var en klassfest, en av de första med insmugglad sprit, och på något sätt lyckades jag finta bort Torsten och få Lena med mig till en liten park där i närheten. Herregud, det låter som om jag talar om en fotbolls-match! Det var perfekt. Det var stjärnklart, det var varmt i luften och torrt i gräset. Det var tyst på gatorna och i parken och där, i ett buskage, älskade vi. Det sägs att debuten alltid skall vara så misslyckad och dålig, men detta var allt annat – det var i det närmaste magiskt. Jag minns det tydligt trots att det var nästan åtta år sedan.

Jag gick en kurs i psykologi som jag önskar att jag aldrig hade tagit. Hela tiden kändes det som om det var mig de dissekerade när de talade om vad som finns inuti skallen på folk. Kanske gjorde det så för alla, men jag kände mig i alla fall exponerad. Skulle jag ställa min egen diagnos skulle jag säga att den stora anledningen till att jag inte kan glömma Lena, att jag fortfarande är så förälskad i henne, beror på att hon inte bara var min första, utan också på att jag vann henne över Torsten, min ständige rival då, och att vår natt enda tillsammans var perfekt.

Jag vill inte att det skall vara så. Jag vill att kärleken skall finnas, att det är allt annat än kött och instinkt och överlevnad. Jag vill vara mer än bara fysik. Jag vill ha en själ.

Nog om det nu, jag antar att din bild av mig blir ganska märklig annars. Du har nog bara fångat mig på en dålig dag. Det är då allt kommer upp till ytan.

Torsten, förresten, har vi inte pratat om. Vi är fortfarande polare, kanske för att han inte vet om att jag och Lena för åtta år sedan. Skulle jag berätta det idag skulle han nog inte göra så stor affär av det heller. Nu har han ju Nina också, Nina från min korridor. Det var faktiskt jag som presenterade dem, så jag får väl ta åt mig litet av äran. Vänner är mycket viktigare för Torsten än vad det är för mig. Han nästan klänger sig fast vid kamrater och vill vara populär. Jag har inga sådana behov.

Tillsammans går vi en kurs i Moderna politiska tongångar med Sigge som lärare. Vi gillar honom lika mycket alla tre. Han kan tala vårt språk och framför allt snacka så att man fattar. Det gillar jag skarpt. Sigge pratar om politik på ett begripligt sätt – så att man fattar hur intressant det faktiskt är. Han har lyckats få in Torsten i kärpolitiken och jag kandiderar till nästa val – var så säker.

VÄND OCH LÄS NÄSTA SIDA ➡

Torsten, förresten, har vi inte pratat om. Vi är fortfarande polare, kanske för att han inte vet om att jag och Lena för åtta år sedan. Skulle jag berätta det idag skulle han nog inte göra så stor affär av det heller. Nu har han ju Nina också, Nina från min korridor. Det var faktiskt jag som presenterade dem, så jag får väl ta åt mig litet av äran. Vänner är mycket viktigare för Torsten än vad det är för mig. Han nästan klänger sig fast vid kamrater och vill vara populär. Jag har inga sådana behov.

Tillsammans går vi en kurs i Moderna politiska tongångar med Sigge som lärare. Vi gillar honom lika mycket alla tre. Han kan tala vårt språk och framför allt snacka så att man fattar. Det gillar jag skarpt. Sigge pratar om politik på ett begripligt sätt – så att man fattar hur intressant det faktiskt är. Han har lyckats få in Torsten i kärpolitiken och jag kandiderar till nästa val – var så säker.

VÄND OCH LÄS NÄSTA SIDA ➡

*Håller egentligen med Sigge, men drar sig åt Lenas håll, kanske smickrar
han henne litet – kanske inte*

*Tycker väldigt mycket om Sigge, den enda riktigt schyssta läraren på
stället – det känns nästan litet celebrert*

Det känns nästan litet fel att bli så här särbehandlad. Hur många andra lärare stannar kvar med sina elever efter lektionen för att slutföra en diskussion? Sigge är verkligen reko. Det är värst vad Lena är engagerad, och dessutom håller hon för en gångs skull inte med! Och hon har faktiskt fel. Visst finns det sådant som är värt att dö för, på vilket sätt som helst. Jan Palach har min djupaste respekt. Civil olydnad behövs i alla tider, för att på sätt ge nytt bränsle till den konstanta revolutionen. När vi växer upp och skaffar barn kommer våra barn att göra mot oss som vi gjorde mot våra föräldrar. Deras idéer om samhället kommer att skilja sig från våra. Däremot är det viktigt att kämpa mot att barnen skall behöva göra revolt, genom att ständigt förnya sig och genom att ständigt vara modern. Det är en sådan meningslös kamp som diskuterades, men den är värd att kämpa. Man kämpar inte bara för barnen utan också för en själv. Det må vara idealistiskt – och det är det – men det finns också en kamp för det egna rena samvetet. Jag dör mycket hellre med ett rent samvete än lever länge med ett dåligt d:o.

NÄR NÅGRA DAGAR HAR GÅTT ➡

*Håller egentligen med Sigge, men drar sig åt Lenas håll, kanske smickrar
han henne litet – kanske inte*

*Tycker väldigt mycket om Sigge, den enda riktigt schyssta läraren på
stället – det känns nästan litet celebrert*

Det känns nästan litet fel att bli så här särbehandlad. Hur många andra lärare stannar kvar med sina elever efter lektionen för att slutföra en diskussion? Sigge är verkligen reko. Det är värst vad Lena är engagerad, och dessutom håller hon för en gångs skull inte med! Och hon har faktiskt fel. Visst finns det sådant som är värt att dö för, på vilket sätt som helst. Jan Palach har min djupaste respekt. Civil olydnad behövs i alla tider, för att på sätt ge nytt bränsle till den konstanta revolutionen. När vi växer upp och skaffar barn kommer våra barn att göra mot oss som vi gjorde mot våra föräldrar. Deras idéer om samhället kommer att skilja sig från våra. Däremot är det viktigt att kämpa mot att barnen skall behöva göra revolt, genom att ständigt förnya sig och genom att ständigt vara modern. Det är en sådan meningslös kamp som diskuterades, men den är värd att kämpa. Man kämpar inte bara för barnen utan också för en själv. Det må vara idealistiskt – och det är det – men det finns också en kamp för det egna rena samvetet. Jag dör mycket hellre med ett rent samvete än lever länge med ett dåligt d:o.

NÄR NÅGRA DAGAR HAR GÅTT ➡

*Hembjuden till familjemiddag med Lenas föräldrar Lennart och Gunilla
och tre år äldre bror Johnny som inte bor hemma längre*

Jag förstår inte hur jag kan vara en sådan toffel! Det är tydligen dåligt med relationer mellan lärare och elever, och dessutom är ju Lenas föräldrar inte världens öppnaste människor. Därför vart jag inte förvånad när Lena frågade mig om det var okej att hon sade att vi var tillsammans. Jag blev nästan litet smickrad av någon outgrundlig anledning. Sedan sade hon att det kunde betyda att hon var tvungen att limma på mig ibland för att göra det hela trovärdigt. Annars skulle hon fråga Torsten. Fy fan. Som att välja mellan pest och kolera. Antingen spelar jag Lenas pojkvän fast jag inte är det eller så får jag stå ut med att veta att hon är tillsammans med Sigge och se henna hålla Torsten i handen för syns skull. Förebrå mig bara, gör det! Jag gick med på det.

Nu spelar jag alltså Lenas kille. Jag trodde aldrig att det skulle vara så mycket bevänt med det, men nu har jag börjat träffa Lenas morsa i centrum och grejer. Hon undrade naturligtvis var Lena var, eftersom hon hade sagt att hon var med mig. Så fick jag ljuga litet. Sedan har de ringt hem till mig ett antal gånger för att höra hur det är med oss och nu har jag dessutom blivit inbjuden på familjemiddag! Jag trodde inte att det skulle bli så här jobbigt. Lenas morsa och farsa gillar mig skarpt och jag tycker att de är rätt schyssta också, oavsett vad Lena säger. Så det är inte så kul att sitta och ljuga dem rätt upp i ansiktet alltså. Men nu skall jag på middag hemma hos Lena och spela pojkvännen. Hur skall jag göra det? Hur skall jag röra Lena? Jag har ingen aning! Visst har jag haft andra flickvänner förr, men familjemiddagar skyr jag som pesten annars. Dessutom blir jag alldeles svettig och darrig när jag tar i Lena. Jag tror inte att jag grejar det här.

Jo det gör jag. Men inte länge till. Jag måste prata med Lena efter middagen sedan. Det kan inte fortsätta längre. Jag klarar inte det.

EFTER MIDDAGEN ➡

*Hembjuden till familjemiddag med Lenas föräldrar Lennart och Gunilla
och tre år äldre bror Johnny som inte bor hemma längre*

Jag förstår inte hur jag kan vara en sådan toffel! Det är tydligen dåligt med relationer mellan lärare och elever, och dessutom är ju Lenas föräldrar inte världens öppnaste människor. Därför vart jag inte förvånad när Lena frågade mig om det var okej att hon sade att vi var tillsammans. Jag blev nästan litet smickrad av någon outgrundlig anledning. Sedan sade hon att det kunde betyda att hon var tvungen att limma på mig ibland för att göra det hela trovärdigt. Annars skulle hon fråga Torsten. Fy fan. Som att välja mellan pest och kolera. Antingen spelar jag Lenas pojkvän fast jag inte är det eller så får jag stå ut med att veta att hon är tillsammans med Sigge och se henna hålla Torsten i handen för syns skull. Förebrå mig bara, gör det! Jag gick med på det.

Nu spelar jag alltså Lenas kille. Jag trodde aldrig att det skulle vara så mycket bevänt med det, men nu har jag börjat träffa Lenas morsa i centrum och grejer. Hon undrade naturligtvis var Lena var, eftersom hon hade sagt att hon var med mig. Så fick jag ljuga litet. Sedan har de ringt hem till mig ett antal gånger för att höra hur det är med oss och nu har jag dessutom blivit inbjuden på familjemiddag! Jag trodde inte att det skulle bli så här jobbigt. Lenas morsa och farsa gillar mig skarpt och jag tycker att de är rätt schyssta också, oavsett vad Lena säger. Så det är inte så kul att sitta och ljuga dem rätt upp i ansiktet alltså. Men nu skall jag på middag hemma hos Lena och spela pojkvännen. Hur skall jag göra det? Hur skall jag röra Lena? Jag har ingen aning! Visst har jag haft andra flickvänner förr, men familjemiddagar skyr jag som pesten annars. Dessutom blir jag alldeles svettig och darrig när jag tar i Lena. Jag tror inte att jag grejar det här.

Jo det gör jag. Men inte länge till. Jag måste prata med Lena efter middagen sedan. Det kan inte fortsätta längre. Jag klarar inte det.

EFTER MIDDAGEN ➡

Introduceras i scenen av att han får ett telefonsamtal

På gott humör

Vill vara nära Lena

Tycker att det är jobbigt att Lena använder honom i syfte att lura hennes föräldrar

Det är inte speciellt roligt att Lena och Sigge verkar trivas så bra tillsammans, men man får försöka glädja sig åt deras lycka efter bästa förmåga. Lena är ändå fortfarande en kompis, och tydligen vill hon fortfarande veta av sina gamla polare, att döma av telefonsamtalet. »Visst vill jag komma hem till dig och Sigge.» Hon lät litet hemlighetsfull, litet spänd. Jag undrar vad som är på väg att hända. Lena sade något om att de skulle bilda en klubb, och det låter väl helt okej. Sigge har hittills varit en schysst kille, men för säkerhets skull är det bäst att hålla koll på Lena. Hon har haft en tendens att ge sig hän med sina tidigare pojkvänner, enligt Nina och Annika i alla fall.

Dessutom måste jag prata med Lena om hennes föräldrar. Vi kan inte hålla på så här längre. Det är rätt jobbigt, faktiskt.

NÄR DET ÄR DAGS FÖR AVFÄRD ➡

Introduceras i scenen av att han får ett telefonsamtal

På gott humör

Vill vara nära Lena

Tycker att det är jobbigt att Lena använder honom i syfte att lura hennes föräldrar

Det är inte speciellt roligt att Lena och Sigge verkar trivas så bra tillsammans, men man får försöka glädja sig åt deras lycka efter bästa förmåga. Lena är ändå fortfarande en kompis, och tydligen vill hon fortfarande veta av sina gamla polare, att döma av telefonsamtalet. »Visst vill jag komma hem till dig och Sigge.» Hon lät litet hemlighetsfull, litet spänd. Jag undrar vad som är på väg att hända. Lena sade något om att de skulle bilda en klubb, och det låter väl helt okej. Sigge har hittills varit en schysst kille, men för säkerhets skull är det bäst att hålla koll på Lena. Hon har haft en tendens att ge sig hän med sina tidigare pojkvänner, enligt Nina och Annika i alla fall.

Dessutom måste jag prata med Lena om hennes föräldrar. Vi kan inte hålla på så här längre. Det är rätt jobbigt, faktiskt.

NÄR DET ÄR DAGS FÖR AVFÄRD ➡

*Måste ringa sina föräldrar och berätta att han är på gång iväg
Måste i alla fall hänga med och se till att Sigge inte gör något dumt
med Lena*

Inte för att jag precis tror att Sigge menar allvar med sina idéer. Jag vågar inte säga det högt, men jag tror inte att han är en sådan som kan göra sådant. Troligen blir att vi tar oss dit, åker runt litet och tittar, och sedan åker hem igen. Jag tror knappast att det är tal om annat, det kan det helt enkelt inte vara. Men visst är det kul att låtsas. Känna att det pirrar litet i kroppen, som om man vore en brottsling eftersökt av polisen.

Ingen behöver ju känna sig misslyckad sedan, när det inte händer någonting, det kan man ju knappast tycka. Vi har i alla fall haft kul under tiden och det är det enda som betyder någonting.

Det är rätt jobbigt att stå i Lenas kök med Lenas pappa, Lennart, och låtsas vara Lenas pojkvän. Vad sjutton har de för sig där uppe på övervåningen? De tar i alla fall god tid på sig.

NÄR HÅKAN BLIR ENSAM MED SIGGE I BILEN ➡

*Måste ringa sina föräldrar och berätta att han är på gång iväg
Måste i alla fall hänga med och se till att Sigge inte gör något dumt
med Lena*

Inte för att jag precis tror att Sigge menar allvar med sina idéer. Jag vågar inte säga det högt, men jag tror inte att han är en sådan som kan göra sådant. Troligen blir att vi tar oss dit, åker runt litet och tittar, och sedan åker hem igen. Jag tror knappast att det är tal om annat, det kan det helt enkelt inte vara. Men visst är det kul att låtsas. Känna att det pirrar litet i kroppen, som om man vore en brottsling eftersökt av polisen.

Ingen behöver ju känna sig misslyckad sedan, när det inte händer någonting, det kan man ju knappast tycka. Vi har i alla fall haft kul under tiden och det är det enda som betyder någonting.

Det är rätt jobbigt att stå i Lenas kök med Lenas pappa, Lennart, och låtsas vara Lenas pojkvän. Vad sjutton har de för sig där uppe på övervåningen? De tar i alla fall god tid på sig.

NÄR HÅKAN BLIR ENSAM MED SIGGE I BILEN ➡

Det är otroligt att han kan sitta där så lugn och säga hur jag skall göra för att vinna Lena ifrån honom. Han måste älska henne över allt annat. Så oerhört osjälviskt! Det får en att känna sig ganska liten och misslyckad själv. Inge vidare.

NÄR RESAN TAR SLUT →

Det är otroligt att han kan sitta där så lugn och säga hur jag skall göra för att vinna Lena ifrån honom. Han måste älska henne över allt annat. Så oerhört osjälviskt! Det får en att känna sig ganska liten och misslyckad själv. Inge vidare.

NÄR RESAN TAR SLUT →

Åksjuk

Ont i lederna efter den långa bilfärden

Hungrig

Håkan är trött, grinig och väldigt negativ

Jag vet inte vad jag skall tro. Det kan inte ha varit Siggas allvar, med de där vansinniga planerna. Förmodligen inte. Han vill väl bara ge det hela ett stänk exotism och spänning, eller så har han tutat i Lena någonting.

En bit mat vore gott, och att sträcka på sig ännu bättre.

Åksjuk

Ont i lederna efter den långa bilfärden

Hungrig

Håkan är trött, grinig och väldigt negativ

Jag vet inte vad jag skall tro. Det kan inte ha varit Siggas allvar, med de där vansinniga planerna. Förmodligen inte. Han vill väl bara ge det hela ett stänk exotism och spänning, eller så har han tutat i Lena någonting.

En bit mat vore gott, och att sträcka på sig ännu bättre.

NÄR KONTURERNA SLUTGILTIGEN FÖRSVINNER ➡

NÄR KONTURERNA SLUTGILTIGEN FÖRSVINNER ➡

Spela med i vad Sigge gör

Lena är en liten hora. Hon är inte god nog för mig, för oss. Lena är inte god nog för Den Magiska Cirkeln. Men hon är vacker. Jag måste röra henne, när Sigge är klar måste jag röra henne. Bara röra.

Vi skall alla röra henne. Bara röra.

NÄR HÅKAN ÄNTLIGEN VAKNAR ➡

Spela med i vad Sigge gör

Lena är en liten hora. Hon är inte god nog för mig, för oss. Lena är inte god nog för Den Magiska Cirkeln. Men hon är vacker. Jag måste röra henne, när Sigge är klar måste jag röra henne. Bara röra.

Vi skall alla röra henne. Bara röra.

NÄR HÅKAN ÄNTLIGEN VAKNAR ➡

Måste kräkas

Kläderna indränkta med lukten från oljan som Sigge brände i karet

Tappat fotfästet helt efter att ha förgripit sig på Lena i seansen

Fy fan. Det är som man skulle spy. Jag förstår inte varifrån de där bilderna kom. Har jag verkligen det inom mig? Jag blir rädd för mig själv. Det kändes så otroligt verkligt. Jag kände hur jag slog henne med nycklarna. Jag förstår inte. Jag älskar ju Lena. Jag har alltid älskat Lena, i mer än tio år. Hur kan jag ha det här inom mig?

Drömmar jag eller är detta verkligt? Det är svårt att avgöra. Jag har nypt mig själv flera gånger för att se om jag skulle vakna, men det verkar vara verkligheten det här. Hur kan de plötsligt vara så här? Civil olydnad är en sak, men att planera polismord en helt annan. Låt gå för att inte jag heller har några vidare erfarenheter av polisen, men inte så att jag faktiskt måste ta livet av polismän för det. Det kan inte vara deras allvar. De driver med mig.

Lena brinner av iver, hon ser så uppspelt ut. De måste driva med mig!

Hon använder mig som täckmantel, för att inte hennes föräldrar skall veta att hon rullar sig i sänghalmen med en av sina lärare, en som dessutom har suttit i fängelse, dömd för våldsbrott att döma av djungeltrumman. Hon skall inte få skratta åt mig också. Jag skall visa dem att de inte skall skratta åt mig. Ge mig pistolerna!

NÄR DET BLIR DAGS ATT FÖRVERKLIGA PLANERNA ➡

Måste kräkas

Kläderna indränkta med lukten från oljan som Sigge brände i karet

Tappat fotfästet helt efter att ha förgripit sig på Lena i seansen

Fy fan. Det är som man skulle spy. Jag förstår inte varifrån de där bilderna kom. Har jag verkligen det inom mig? Jag blir rädd för mig själv. Det kändes så otroligt verkligt. Jag kände hur jag slog henne med nycklarna. Jag förstår inte. Jag älskar ju Lena. Jag har alltid älskat Lena, i mer än tio år. Hur kan jag ha det här inom mig?

Drömmar jag eller är detta verkligt? Det är svårt att avgöra. Jag har nypt mig själv flera gånger för att se om jag skulle vakna, men det verkar vara verkligheten det här. Hur kan de plötsligt vara så här? Civil olydnad är en sak, men att planera polismord en helt annan. Låt gå för att inte jag heller har några vidare erfarenheter av polisen, men inte så att jag faktiskt måste ta livet av polismän för det. Det kan inte vara deras allvar. De driver med mig.

Lena brinner av iver, hon ser så uppspelt ut. De måste driva med mig!

Hon använder mig som täckmantel, för att inte hennes föräldrar skall veta att hon rullar sig i sänghalmen med en av sina lärare, en som dessutom har suttit i fängelse, dömd för våldsbrott att döma av djungeltrumman. Hon skall inte få skratta åt mig också. Jag skall visa dem att de inte skall skratta åt mig. Ge mig pistolerna!

NÄR DET BLIR DAGS ATT FÖRVERKLIGA PLANERNA ➡

EN MONOLOGSCEN ÄR en scen som är helt din. Ingen annan kan avbryta dig förutom spelledaren. Scenen är din och du får göra vad du vill med den. En monolog speglar i regel din sinnesstämning, hur du mår, eller något annat som du vill förmedla. Till denna monologscen finns ett antal anvisningar som du får på separat papper av spelledaren. Det kan vara en färdigskriven text att läsa och brodera ut, eller ett antal punkter att utgå ifrån för att beskriva någonting. Du läser monologen som Håkan, och riktar dig förmodligen till en icke namngiven åhörarskara.

Håkan börjar läsa sin monolog en bit in i Siggess monolog.

EFTER DIN MONOLOG ➡

EN MONOLOGSCEN ÄR en scen som är helt din. Ingen annan kan avbryta dig förutom spelledaren. Scenen är din och du får göra vad du vill med den. En monolog speglar i regel din sinnesstämning, hur du mår, eller något annat som du vill förmedla. Till denna monologscen finns ett antal anvisningar som du får på separat papper av spelledaren. Det kan vara en färdigskriven text att läsa och brodera ut, eller ett antal punkter att utgå ifrån för att beskriva någonting. Du läser monologen som Håkan, och riktar dig förmodligen till en icke namngiven åhörarskara.

Håkan börjar läsa sin monolog en bit in i Siggess monolog.

EFTER DIN MONOLOG ➡

Panik

Håkan är en kontrollmänniska och nu har han helt förlorat kontrollen

Illamående, ångerfull

Hur kunde det bli så här? Är detta verkligt? Det kan inte få fortsätta. Inte mer nu, inte mer. Vi ändrar det här spelet. Nu slutar det, vi vänder hem igen!

En del av mig ger vid handen att jag verkligen tyckte om det. Att jag verkligen kände potens och kontroll. Men vad var det för en mörk sida av mig själv som jag inte vill kännas vid? Jag accepterar det inte!

NÄR HÅKAN VAKNAR ➡

Panik

Håkan är en kontrollmänniska och nu har han helt förlorat kontrollen

Illamående, ångerfull

Hur kunde det bli så här? Är detta verkligt? Det kan inte få fortsätta. Inte mer nu, inte mer. Vi ändrar det här spelet. Nu slutar det, vi vänder hem igen!

En del av mig ger vid handen att jag verkligen tyckte om det. Att jag verkligen kände potens och kontroll. Men vad var det för en mörk sida av mig själv som jag inte vill kännas vid? Jag accepterar det inte!

NÄR HÅKAN VAKNAR ➡

När Lena kommer till Håkan börjar Håkan gråta. Han kan helt enkelt inte hålla tillbaka tårarna. Han trycker Lena tätt intill sig och snyftar. »Lena. Å, Lena.» Sedan älskar de, och Håkan somnar utmattad på Lenas arm efter att ha berättat för henne allt om all längtan, om alla de gånger han rekapitulerat deras natt i parken tillsammans för många år sedan.

NÄR CG OCH JÖRGEN GÖR ENTRÉ ➡

När Lena kommer till Håkan börjar Håkan gråta. Han kan helt enkelt inte hålla tillbaka tårarna. Han trycker Lena tätt intill sig och snyftar. »Lena. Å, Lena.» Sedan älskar de, och Håkan somnar utmattad på Lenas arm efter att ha berättat för henne allt om all längtan, om alla de gånger han rekapitulerat deras natt i parken tillsammans för många år sedan.

NÄR CG OCH JÖRGEN GÖR ENTRÉ ➡

CG – Carl-Gustaf Petersten, 34

Polis vid rikskriminalen

På väg att storma en villa tillhörande Ann-Katrin Lagerberg tillsammans med kollegan Jörgen och åtta polismän från terroriststyrkan

Trenchcoat

Otäck historia det här. De tar sig in och slaktar kallblodigt samtliga polismän som finns på stationen, och i källaren sitter larmcentralen och övervakningen och märker ingenting. Det är verkligen läskigt. Ett proffsjobb var det i alla fall inte. Blod och avtryck överallt. Vi väntar fortfarande på rapporter från SKL så vi vet ännu inte om någon av gärningsmännen blev träffad. Vi har kontrollerat alla sjukhus och sjukstugor i trakten utan resultat. Den enda skottskada som rapporterats in hittills var en gubbe i ett jaktlag som lyckades med att skjuta sig själv i benet. Han tog en sup och satte sig på bussen. Det skulle inte pjoskas tydligen. Sega jävlar, gamlingarna.

Det har inkommit många rapporter om en brun Ford Taunus som siktats i området och en fönstertittande pensionär har till och med noterat bilnumret. Ibland är paranoikerna till någon nytta. Bilen tillhör Ann-Katrin Hilda Lagerberg, född Nilsdotter (låter isländskt), bofast i Linköping. Legat på torken ett par gånger, arresterad för förargelseväckande beteende vid tre olika tillfällen. Ett fylla kort och gott. Har säkert bara hyrt ut bilen för litet svarta pengar till sprit, men man vet ju aldrig. Bäst att vara beredd på allt. Om det är här de gömmer sig kommer det att bli blodspillan idag.

OM NI ÅTERIGEN STANNAR PÅ RASTPLATSEN ➡

CG – Carl-Gustaf Petersten, 34

Polis vid rikskriminalen

På väg att storma en villa tillhörande Ann-Katrin Lagerberg tillsammans med kollegan Jörgen och åtta polismän från terroriststyrkan

Trenchcoat

Otäck historia det här. De tar sig in och slaktar kallblodigt samtliga polismän som finns på stationen, och i källaren sitter larmcentralen och övervakningen och märker ingenting. Det är verkligen läskigt. Ett proffsjobb var det i alla fall inte. Blod och avtryck överallt. Vi väntar fortfarande på rapporter från SKL så vi vet ännu inte om någon av gärningsmännen blev träffad. Vi har kontrollerat alla sjukhus och sjukstugor i trakten utan resultat. Den enda skottskada som rapporterats in hittills var en gubbe i ett jaktlag som lyckades med att skjuta sig själv i benet. Han tog en sup och satte sig på bussen. Det skulle inte pjoskas tydligen. Sega jävlar, gamlingarna.

Det har inkommit många rapporter om en brun Ford Taunus som siktats i området och en fönstertittande pensionär har till och med noterat bilnumret. Ibland är paranoikerna till någon nytta. Bilen tillhör Ann-Katrin Hilda Lagerberg, född Nilsdotter (låter isländskt), bofast i Linköping. Legat på torken ett par gånger, arresterad för förargelseväckande beteende vid tre olika tillfällen. Ett fylla kort och gott. Har säkert bara hyrt ut bilen för litet svarta pengar till sprit, men man vet ju aldrig. Bäst att vara beredd på allt. Om det är här de gömmer sig kommer det att bli blodspillan idag.

OM NI ÅTERIGEN STANNAR PÅ RASTPLATSEN ➡

Håkan har väldigt samvete eftersom han faktiskt ser upp till Sigge

Jag kan inte hålla mig längre. Jag måste berätta för Sigge att jag och Lena... Men inte inför Torsten, jag måste be honom gå. Jag kan inte utsätta Sigge för detta inför Torsten, det är illa nog som det är.

Det kan inte vara sant! Du ljuger, din jävel.

I SKOGEN KRING MORGONGÅVA ➡

Håkan har väldigt samvete eftersom han faktiskt ser upp till Sigge

Jag kan inte hålla mig längre. Jag måste berätta för Sigge att jag och Lena... Men inte inför Torsten, jag måste be honom gå. Jag kan inte utsätta Sigge för detta inför Torsten, det är illa nog som det är.

Det kan inte vara sant! Du ljuger, din jävel.

I SKOGEN KRING MORGONGÅVA ➡

Nilsson, 44

Jordbrukare och traktens bäste skytt

Ungkarl

Har blivit inkallad till att finkamma skogen av grannen Johansson som organiserar det hela

Har med sig »värmare», det vill säga hembränd sprit, i en termos

Usel kondition

Hungrig

Livlig fantasi eller vidskeplig

Alla känner alla väl

Jag vet inte längre vad som rör sig ute i skogarna, men sedan 20-talet har det inte varit vare sig lugnt eller stilla i skogarna kring Perstorp. Det är inte som det skall vara. Allt började med det där olycksaliga främmandet. Det var tydligen så att en hopar frälsta kom för att dricka ur källan som springer fram ut berget halvannan kilometer bortom Perstorp på Storperstorpsgårdens tomtmarker. De verkade sunda och fromma människor och Perstorpären gav dem naturligtvis tillåtelse att kampera på marken därkring. Det var snart femtio år sedan och sedan dess har det bara gått utför. Mer och mer. Skogsbranden -27, Västerfärnebobranden -34, när Blomkvistarn gick ur tiden. -53 brann Lilla Perstorpsgården och två år senare sinade källan. Det var snart 18 år sedan sistleds något hände, men nu är det dags igen om vi inte stoppar det. Vi skall inte tillåta att bovar och banditer bygger reder sig ett näste härkring.

TILLBAKA I STOCKHOLM ➡

Nilsson, 44

Jordbrukare och traktens bäste skytt

Ungkarl

Har blivit inkallad till att finkamma skogen av grannen Johansson som organiserar det hela

Har med sig »värmare», det vill säga hembränd sprit, i en termos

Usel kondition

Hungrig

Livlig fantasi eller vidskeplig

Alla känner alla väl

Jag vet inte längre vad som rör sig ute i skogarna, men sedan 20-talet har det inte varit vare sig lugnt eller stilla i skogarna kring Perstorp. Det är inte som det skall vara. Allt började med det där olycksaliga främmandet. Det var tydligen så att en hopar frälsta kom för att dricka ur källan som springer fram ut berget halvannan kilometer bortom Perstorp på Storperstorpsgårdens tomtmarker. De verkade sunda och fromma människor och Perstorpären gav dem naturligtvis tillåtelse att kampera på marken därkring. Det var snart femtio år sedan och sedan dess har det bara gått utför. Mer och mer. Skogsbranden -27, Västerfärnebobranden -34, när Blomkvistarn gick ur tiden. -53 brann Lilla Perstorpsgården och två år senare sinade källan. Det var snart 18 år sedan sistleds något hände, men nu är det dags igen om vi inte stoppar det. Vi skall inte tillåta att bovar och banditer bygger reder sig ett näste härkring.

TILLBAKA I STOCKHOLM ➡

Jag måste visa Lena att jag är precis lika dedicerad till projektet som hon är, jag måste visa att jag är av bättre virke än Sigge – Sigge klarade det inte, men jag måste klara det

Håkan ber att bli avsläppt vid vad han tror är Sergels torg för att se till att slå sista spiken i Siggas kista.

Det finns bara ett sätt kvar. Jag måste visa för Lena att jag ger mig hän åt idén, att jag bidrar till konstverket. Jag måste möte Sigge på hans hemmaplan. Jag beställer en taxi och gör som Thurneman. Jag lurar taxin ut på småvägar, till något koloniområde, och gör som Thurneman. Älskar hon mig inte sedan är det förlorat.

NÄR NÄSTA DAG GRYR ➡

Jag måste visa Lena att jag är precis lika dedicerad till projektet som hon är, jag måste visa att jag är av bättre virke än Sigge – Sigge klarade det inte, men jag måste klara det

Håkan ber att bli avsläppt vid vad han tror är Sergels torg för att se till att slå sista spiken i Siggas kista.

Det finns bara ett sätt kvar. Jag måste visa för Lena att jag ger mig hän åt idén, att jag bidrar till konstverket. Jag måste möte Sigge på hans hemmaplan. Jag beställer en taxi och gör som Thurneman. Jag lurar taxin ut på småvägar, till något koloniområde, och gör som Thurneman. Älskar hon mig inte sedan är det förlorat.

NÄR NÄSTA DAG GRYR ➡

Håkan är stärkt och lycklig efter en natt med Lena

Lena sov hos mig inatt igen! Hon lämnade Sigge och kom tillbaka till mig. Jag har vunnit henna, och värden ligger för mina fötter. I morgon skall vi fullborda verket och sedan har vi världen framför oss. Med bankrånsbytet kan vi sedan göra vad helst vi vill! Å, älskade Lena. Vi skall äga världen!

NÄR DET SYNS ETT LJUS I DET SVARTA ➡

Håkan är stärkt och lycklig efter en natt med Lena

Lena sov hos mig inatt igen! Hon lämnade Sigge och kom tillbaka till mig. Jag har vunnit henna, och värden ligger för mina fötter. I morgon skall vi fullborda verket och sedan har vi världen framför oss. Med bankrånsbytet kan vi sedan göra vad helst vi vill! Å, älskade Lena. Vi skall äga världen!

NÄR DET SYNS ETT LJUS I DET SVARTA ➡

Det känns som om en stor börda har lyfts från hans axlar, men när han inser att nätterna med Lena bara var en dröm blir Håkan deprimerad igen

Fantastiskt, underbart! Allt var bara en dröm, en enda lång, ond dröm. Jag lever, jag kommer att leva, Har alla andra drömt samma dröm?

Jag kan kyssa marken, så underbart är det. Jag kände mig så låst, så tillintetgjord. Som om det var någon annan som styrde mig, som jag inte kunde stå emot. Hur jag än kämpade emot hårdnade bara greppet, och drog mig tillbaka. Men nu har givits mig en andra chans, en chans att vända allt till det bättre. Jag är ingen mördare längre.

Men Lena, nätterna med Lena, var det bara drömmar de också?

Det känns som om en stor börda har lyfts från hans axlar, men när han inser att nätterna med Lena bara var en dröm blir Håkan deprimerad igen

Fantastiskt, underbart! Allt var bara en dröm, en enda lång, ond dröm. Jag lever, jag kommer att leva, Har alla andra drömt samma dröm?

Jag kan kyssa marken, så underbart är det. Jag kände mig så låst, så tillintetgjord. Som om det var någon annan som styrde mig, som jag inte kunde stå emot. Hur jag än kämpade emot hårdnade bara greppet, och drog mig tillbaka. Men nu har givits mig en andra chans, en chans att vända allt till det bättre. Jag är ingen mördare längre.

Men Lena, nätterna med Lena, var det bara drömmar de också?

NÄR TYSTNADEN BRYTS AV HOSTNINGAR ➡

NÄR TYSTNADEN BRYTS AV HOSTNINGAR ➡

Sidan har avsiktligt lämnats blank.

NÄR TAXIN STANNAR UTANFÖR CENTRALPOSTEN ➡

Sidan har avsiktligt lämnats blank.

NÄR TAXIN STANNAR UTANFÖR CENTRALPOSTEN ➡

CG – Carl-Gustaf Petersten, 34

Övertygad om att det är ungdomarna som är gärningsmännen

Lite rädd för vad som kan vänta dem i Knutssons lägenhet

Man kan inte vara säker, men när tre ungdomar försvinner spårlöst tillsammans med deras lärare... Torsten Lagerberg, 23, Håkan Ekberg, 22, Lena Binge, 22, och Sigvard Knutsson, 27 är försvunna sedan i torsdags. Det hela är en enda soppa. Binge har tydligen sagt att hon är polar med Ekberg, men Ekbergs korridorgrannar påstår att de inte har sett Binge där på flera veckor, trots att Binges föräldrar hävdar att hon tillbringat all sin lediga tid där. Dessutom cirkulerar ett rykte att Binge egentligen har en kärleksaffär med Knutsson, vilket låter både dumt och delikat, något som bekräftades av Lagerbergs flickvän, Nina Gustafsson, 23. Gustafsson vill också att vi skall hälsa Lagerberg »att det är slut» om vi hittar honom. Jag vet inte vad som pågår här, men det är uppenbarligen något som inte står rätt till.

ÅTER I STOCKHOLM ➡

CG – Carl-Gustaf Petersten, 34

Övertygad om att det är ungdomarna som är gärningsmännen

Lite rädd för vad som kan vänta dem i Knutssons lägenhet

Man kan inte vara säker, men när tre ungdomar försvinner spårlöst tillsammans med deras lärare... Torsten Lagerberg, 23, Håkan Ekberg, 22, Lena Binge, 22, och Sigvard Knutsson, 27 är försvunna sedan i torsdags. Det hela är en enda soppa. Binge har tydligen sagt att hon är polar med Ekberg, men Ekbergs korridorgrannar påstår att de inte har sett Binge där på flera veckor, trots att Binges föräldrar hävdar att hon tillbringat all sin lediga tid där. Dessutom cirkulerar ett rykte att Binge egentligen har en kärleksaffär med Knutsson, vilket låter både dumt och delikat, något som bekräftades av Lagerbergs flickvän, Nina Gustafsson, 23. Gustafsson vill också att vi skall hälsa Lagerberg »att det är slut» om vi hittar honom. Jag vet inte vad som pågår här, men det är uppenbarligen något som inte står rätt till.

ÅTER I STOCKHOLM ➡

Jag och Lena och Sigge går från Centralposten till Handelsbanken på sex minuter i sakta mak. Sedan kliver vi in, tar kölappar och väntar på att det skall smälla som avtalat 12:05. Vi väntar till så många som möjligt sprungit ut ur lokalen innan vi slår till. Lena sköter kunderna i kundlokalen, ser till att de inte rymmer, eller att kassörskorna trycker på larmet. Sigge meddelar att vi har en bomb inne i banken och att vi är desperata. Minsta försök till någonting och banken flyger i luften. Jag och Sigge tar oss in i valvet och förser oss. Vi har exakt två minuter på oss. Sedan försvinner vi till fots i vimlet.

TVÅ DAGAR SENARE ➡

Jag och Lena och Sigge går från Centralposten till Handelsbanken på sex minuter i sakta mak. Sedan kliver vi in, tar kölappar och väntar på att det skall smälla som avtalat 12:05. Vi väntar till så många som möjligt sprungit ut ur lokalen innan vi slår till. Lena sköter kunderna i kundlokalen, ser till att de inte rymmer, eller att kassörskorna trycker på larmet. Sigge meddelar att vi har en bomb inne i banken och att vi är desperata. Minsta försök till någonting och banken flyger i luften. Jag och Sigge tar oss in i valvet och förser oss. Vi har exakt två minuter på oss. Sedan försvinner vi till fots i vimlet.

TVÅ DAGAR SENARE ➡

Nilsson

Trött efter att ha gått i skogen i flera timmar på helpänn

Spriten har börjat verka litet och Nilsson är litet trög i reflexerna

Nilsson

Trött efter att ha gått i skogen i flera timmar på helpänn

Spriten har börjat verka litet och Nilsson är litet trög i reflexerna

Hermansson, 48

Samordningschef för bilpatrullen i Salatrakten

Orolig för vart tiden och ungdomen är på väg

Mycket sympatisk och trevlig

Vill alla väl

Glasögon

Jag har varit polis i snart trettio år. Sedan jag var tjuguet. Det är inte klokt vad tiden går. Under den tiden har jag sett de mest fantastiska förändringar. Jag har sett förstatligandet av polisen, jag har sett införseln av rikskriminalen, Statens Kriminaltekniska Laboratorium – SKL, och mycket, mycket annat. Men inte bara polisen har förändrats. Även buset har blivit annorlunda. Det är en hårdare och ruffare jargong att brottas med och attityden mot polisen har blivit sämre i alla led. Förr kände sig folk lättade när de såg en polis. Polisen symboliserade hjälpsamhet och trygghet. Nu känner sig de flesta osäkra och utsatta av polisernas närvaro – allt enligt en undersökning som publicerades i förra veckan. Varför är det så? Förstår inte folk att vi är där för att skydda dem från brottslighet och dem själva? Tror de att vi ansätter oskyldiga människor? Eller är det så att alla människor har begått ett brott av något slag? Det är inte gott att veta, men det är faktiskt litet otrevligt. Förut respekterades vi till och med av buset.

Att vara polis har också blivit snudd på läskigt. Ungdomar går ikring och bär på nålmärken med texten »skjut en snut» och det är nästan farligt att gå ensam på vissa ställen i stan. För att inte tala om klimatet i Stockholm. Men hur tacklar man sådant här? Jag är ju bara en sketen patrullkonstapel.

Hermansson, 48

Samordningschef för bilpatrullen i Salatrakten

Orolig för vart tiden och ungdomen är på väg

Mycket sympatisk och trevlig

Vill alla väl

Glasögon

Jag har varit polis i snart trettio år. Sedan jag var tjuguet. Det är inte klokt vad tiden går. Under den tiden har jag sett de mest fantastiska förändringar. Jag har sett förstatligandet av polisen, jag har sett införseln av rikskriminalen, Statens Kriminaltekniska Laboratorium – SKL, och mycket, mycket annat. Men inte bara polisen har förändrats. Även buset har blivit annorlunda. Det är en hårdare och ruffare jargong att brottas med och attityden mot polisen har blivit sämre i alla led. Förr kände sig folk lättade när de såg en polis. Polisen symboliserade hjälpsamhet och trygghet. Nu känner sig de flesta osäkra och utsatta av polisernas närvaro – allt enligt en undersökning som publicerades i förra veckan. Varför är det så? Förstår inte folk att vi är där för att skydda dem från brottslighet och dem själva? Tror de att vi ansätter oskyldiga människor? Eller är det så att alla människor har begått ett brott av något slag? Det är inte gott att veta, men det är faktiskt litet otrevligt. Förut respekterades vi till och med av buset.

Att vara polis har också blivit snudd på läskigt. Ungdomar går ikring och bär på nålmärken med texten »skjut en snut» och det är nästan farligt att gå ensam på vissa ställen i stan. För att inte tala om klimatet i Stockholm. Men hur tacklar man sådant här? Jag är ju bara en sketen patrullkonstapel.